

9. AUGUSTS — CELTNIEKU DIENA

Augstā atbildība

Bloknotā atradu ierakstu: «Vladimirs Mickevičs. Līvānu eksperimentālā māju būves kombināta celtniecības un montāžas pārvaldes Līvānu iecirkņa montētāju brigādes brigadieris. Sociālistiskās sacensības uzvarētājs. Celtniecības darbos orientējas ne sliktāk par diplomētu inženieri. Brigāde vienmēr ir pirmrindnieku skaitā».

Informāciju apstiprina fakts: uzņēmuma Goda plāksnē lielformāta fotogrāfijā redzama jauna cilvēka enerģiska, atklāta seja. Tāda bija pirmā iepazīšanās ar Vladimiru Mickeviču.

Bet pēc pāris dienām mēs abi gājām pa puteklaino šoseju Jēkabpils rajona kolhoza «Dignāja» centra virzienā. Smaržoja pēc upes — tuvumā plūda Daugava. Un pēc plaušas — rudzu druvā strādāja spilgti sarkanās «Nīvas». Mēs gājām un priecājāmies par skaisto, saulaino dienu, kādas ir tik vajadzīgas zemkopjiem. Tāpat kā celtniekiem.

Vladimirs bija jūtami uztraucies. Sajā objektā viņš nav bijis vēl ne reizes, jo tikko atgriezies no atvaļinājuma. Bet, kā dzirdējis, problēmu tajā netrūkst. «Dignāja» ir pirmais objekts, kur montē jaunās sērijas 4—MB—1 saliekamās mājas, kuras kombinātā sāktas ražot pavisam nesen. Jau iepriekš paredzēja, ka būs jāastopas ar grūtībām, tāpēc ēku montēšanu uzticēja tieši šai brigādei. Būdam drošs par saviem pušiem un pilnībā paldamies uz savu vārda brāli un uzticamo vietnieku Vladimiru Bondarevu, brigadieris tomēr krietni uztraucās. Kā vēlāk izrādījās, ne bez pamata.

Ieraudzījām arī pašu būvlaukumu. Autoceltna strēle viegli pacēla mājas iekšējo sienu ar iebūvētām durvīm. Spēcīgu roku pieturēts, panelis precīzi ienēma tam paredzēto vietu. Montēja jau sesto māju. Agrāk saliktajās ritēja apdares darbi.

Isi atvainojies, brigadieris kaut kur nozuda. Bija skaidri redzams,

ka viņam ļoti gribas palūkoties uz gatavajām mājām.

— Tā jau domāju: kārtības maz. Mēs esam montētāji, taču nākas labot kombinātā pieļautās kļūdas. Arī šis panelis būs pašiem jāapgriez. Pušī sūdzas par santehnikajiem mezglieņiem, nav tāda, kuru nenāktos pārtaisīt.

Pa to laiku brigāde pulcējās uz īsu, neplānotu apspriedi atskaitīties brigadierim. Izmantojot gadījumumu, iepazīnos ar montētājiem.

Brigādē galvenokārt strādā jaunieši. Visi vietējie, līvāmieši. Uz kombinātu atnākuši pa dažādiem ceļiem, ar dažādu zināšanu un praktiskās pieredzes krājumu. Ģenādijs Kručilins ir labs santehniks un metinātājs, Vladimirs Bondarevs brigādē iziet ne tikai profesionālās meistariības, bet arī vadīšanas skolu. Par brigādē vienīgo meiteni Veltu Isajevu nu nekādi nepateiksi, ka viņa pieder ple vājā dzimuma. To apstiprina kaut vai nosaukums «Labākā apdarinātāja». Arī pats brigadieris ir labākais savā profesijā.

Vladimirs Mickevičs savu dzīvi ar celtniecību saistīja pirms sešiem gadiem. Sākumā strādāja Līvānu pārvietojamajā mehanizētājā kolonnā, uz kurieni atnāca, sekodams brāļa piemēram. Pēc tam pārgāja darbā uz eksperimentālo māju būves kombinātu. Vīlināja jauns, interesants uzņēmums, tāpēc nolēma tajā sevi pārbaudīt. Regulēja līnijas, kopā ar zviedru speciālistiem montēja pirmo saliekamo māju. Bet pirms četriem gadiem viņam piedāvāja kļūt par brigadierī celtniecības un montāžas pārvaldē. Uzreiz sekoja ugunskrīstības: brigāde kļuva par it kā saliekamo māju montēšanas mācību centru, cilvēku skaits palielinājās divkārt. Katru no viņiem vajadzēja ne tikai kaut kādā veidā nodarbināt, bet arī atrast vietu, kur viņš strādātu ar vislielāko atdevi. Nerūka arī organizatorisku nesaskaņu, sevišķi tālākos komandējumos, no kurienes nav viegli sazināties ar kombinātu. Taču tādā veidā pakāpeniski norūdījās brigāde, tās

locekļi uzkrāja spēku un pieredzi. Madonas rajona Barkavā viņi pirmie celtniecības un montāžas pārvaldē sāka strādāt pēc saimnieciskā aprēķina metodes. Bet tā pirmām kārtām paredz nepārtrauktu jaunceltnes apgādi ar visiem nepieciešamajiem materiāliem. Darbs veicās, vienu māju samontēja darbības laikā (starp citu, bija arī daudz isāki, rekordtermiņi). Bet tagad atkal — jauna izturība pārbaude, laikam pati nozīmīgākā visu gadu laikā.

Sarunājoties ar brigadierī un brigādes locekļiem, centos noskaidrot, kur tad isti slēpjas šī celtnieku kolektīva spēks. Tas atklājās vienā vienīgā teikumā: «Jaunās mājas atslēgas mums jāpasniedz ar tīru sirdsapziņu un mierīgu sirdi, bet nevis vērojot aiz stūra, kā saimniekam patīks māja». Sajos vārdos ietverta milzīga visu un katra atbildība ne tikai par to, ko dara būvlaukumā. Brigāde — tas ir savva veida visa lielā uzņēmuma pilnvarots pārstāvis. Pilnīgi pamatota bija brigadiera piezīme:

— Lai kā veiktos darbs uzņēmuma cehos, cilvēki vispirms prasīs no mums. Un mums pret viņiem jābūt atklātiem.

Droši vien tāpēc dažam labam kombinātā V. Mickeviča brigāde nedod miera. Montētāji nesaucukstas pa kaktiem par to, kas viņus liep mierina, viņi runā pilnā balsī. Neatlaidīgi un taisnīgi pieprasa kārtību, uz ko viņiem ir visas tiesības.

Gribas ticēt, ka pašreizējās grūtības būs islaicīgas. Visu, kas atkarīgs no brigādes, tā izpildīs vislabākajā veidā. Jo par šī kolektīva uzticamo stimulu kļuvusi augstā atbildība gan par jaunceltni, gan par katru, kas strādā tās būvlaukumā.

... Kombineieris atvēra bunkuru, un zelta straumē automašīnas kravas kastē bira graudi. Šī ainava šķita dziļi simboliska: jaunā maize uz jauno māju fona. Milzīgs ir jaunceltnes spēks un lieli tie cilvēki, kas to dara.

I. KOROLOVA